

слѣдъ васъ скоро ще дойдатъ южнитѣ гости—щърковетѣ и лестовицитѣ, а съ тѣхъ и сладкопойното славейче. То често ще каца на бодливитѣ ни клончета и ще пѣе хвалебна пѣсенъ на Твореца. Колко обичамъ тия гости! . . .

— До храста лѣжеше сухъ отчупенъ клонъ. Като изслуша надеждитѣ на полскитѣ растения, въздъхна и рече:

— Мили братченца, по вашитѣ стѣпки идатъ едно слѣдъ друго: гарвановия лукъ, жълтурчето, игликата, синчеца, полския макъ, невѣнътъ и още хиляди наши братя. Само азъ ще гния тукъ непотрѣбенъ и безъ надежда за новъ животъ. Нито слънцето, нито росата, нито долиякътъ ще ми повърнатъ живота, както на васъ. Вие посрѣщате пролѣтъта съ радостъ и казвате послѣдно сбогомъ на зимата, ала азъ искамъ да потрае тя още день—два, дордѣ ме намѣри сиромаша и си накладе огъня съ мене. Дано поне съ смъртъта си зарадвамъ нѣкое човѣшко сърдце. . . .

— Твоята участь е и наша участь, обадиха се кокичетата: не ще се мине дълго, когато и ние ще се изгубимъ като тебе.

— Да, но вашата работа е по-велика отъ моята: азъ донасямъ радостъ на едного, а вие—на цѣлъ свѣтъ; вие давате надежда на милиони същества, а надеждата е която крѣпи и дава радостъ на човѣшкия животъ! . . .

